

[Hans Nielsen.]

stende og med blege Ansigter til Rigsdagen (*Christmas Møller*: I 1928?). Ja, i 1928, saa kom man her og erkendte, at den private Kapital kunde ikke redde Landmandsbanken, den vilde ikke støtte den ved at sætte Penge i den. Nu skal Landmandsbanken udleveres til den samme private Kapital. Dette er i Virkeligheden Hovedindholdet af, hvad de to Herrer siger.

Og med hvilken Ret siger de det? De siger det med de to Stemmers Flertal, de har ovre i Landstinget. Paa Trods af, at Flertallet her i Salen har et Par Hundrede Tusinde Vælgerstemmer mere, end de har, vil de misbruge de to Stemmer ovre i Landstinget. Det er det groveste Misbrug; Oppositionen har tilladt sig, og hvis den højtærede Statsminister gjorde, som klogt var, saa ved jeg nok, hvor han sendte dem hen (Muntherhed). Ja, ja, de Herrer ler, men der er en Mand nede i Roskilde, han ler ikke, saaledes som det ærede Medlem Hr. Krag, naar man taler om det Spørgsmaal.

Jeg maa sige, det er ogsaa lidt drøjt at høre det ærede Medlem Hr. Krag sige, at hvad Slesbager har sagt her i Salen til den nuværende Statsminister, betyder ingenting. Og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller siger om det samme Tema, at Slesbager kendte sine Pappenheimere. Kan man virkelig sige, at hvad Ministeriet Madsen-Mygdals Handelsminister sagde her i 1928 om, hvad der var det bedst mulige, havde ikke nogen som helst alvorlig Hensigt? Det var blot for at faa Tilslutning hos den ene og den anden, men bagefter havde det ikke den fjerneste Betydning! Jeg troede ikke, man handlede saaledes i Politik, naar det gjaldt alvorlige Spørgsmaal. Men nu hører vi, hvorledes de Herrer er indrettet — og saa maa vi jo tage Hensyn dertil i Fremtiden.

Krag: Et gammelt Ord siger jo, at der skal skarp Lud til skurvede Hoveder, og det faar man bekræftet her i Dag ved det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Optræden, idet han stadig gererer sig, som om han var uvidende om, at der her i Landet findes en Lov angaaende Landmandsbankens Forhold, en Lov, som man har at respektere. Den højtærede Handelsminister er det forbeholdt fra denne Plads at hævde, at 25 Mill. Kr. Landmandsbankaktier, bærende 8 pCt., et udtalt Oplagspapir, over for Obligationsmarkedet spiller en tilsvarende Rolle som 50 Mill. Kr. 4 pCt.s Statsobligationer. Ja, jeg vil sige, at hvis det er en

saadan Sagkundskab over for et af de Hovedomraader, som Handelsministeriet har med at gøre, som behersker dette Ministerium, saa er vi sandelig vel forvarede under det nuværende Styre.

Meningerne om Landmandsbankaktiernes Salg er delte og modstridende, siges der. Nej, aldeles ikke, det er de ikke, og det burde de ikke være, og Lovforslaget her er til syvende og sidst ogsaa Udtryk for Socialdemokratiets daarlige Samvittighed og Erkendelse af, hvad der er Partiets og Regeringens Pligt. Den højtærede Handelsminister siger: Ja, men der er ikke fastsat noget om Tiden. Sikken en Sofisme! Man skal gribe til sligt for at klare sig i denne Situation! Vilkaarene er fastsat i Loven, og naar Vilkaarene er opfyldt, er Tiden inde — det ved den højtærede Handelsminister særdeles vel.

Her ser man de to Regeringspartier gaa ind for dette Lovforslag ud fra grundforskellige Betragtninger. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen trækker i Samfundshensynets Toga, ikke sandt, og møder op her højtideligt som den, der gaar med til det foreliggende Lovforslag, fordi han føler sig overbevist om, at gennem Statens Besiddelse af denne Erhvervsbank kan man opnaa Rentenedsættelse, gennem Bankens Drift kan man opnaa at faa Samfundshensynet varetaget. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen optræder i en helt anden Positur, han møder i Krigsmaling og siger: Vi skal bevare denne Bank for hurtigst muligt at indtjene det mest mulige af, hvad Staten har tabt. For den ene er det Rentelettelseshensynet, Samfundshensynet, for den anden Indtjeningsmulighederne. Jeg siger, det er et mærkeligt Kompagni, der møder op i Spidsen for dette Lovforslag.

For øvrigt kan jeg sige, hvad jeg har udtalt før, at Landmandsbanken efter min Mening gennem de senere Aar er drevet kyndigt, forsvarligt og ogsaa hensynsfuldt. Det mener jeg, den er, og jeg er ganske overbevist om, at den Dag den private Kapital bliver Grundlaget for Landmandsbanken i Henhold til Loven, vil Forholdet blive ganske det samme; men nogen Betydning i Henseende til Rentenedsættelse er der slet ikke Tale om. Jeg kender Eksempler paa, at Landmandsbanken over for en Virksomhed har været dyrere end en anden Bank paa ganske samme Vilkaar, og jeg kender ogsaa Eksempler paa det modsatte, og den højtærede Minister vil erkende, at han i hvert Fald intet Middel har til at gribe ind over for Landmandsbanken saaledes, at det bliver det